

CUVÂNT DUHOVNICESC LA DUMINICA A 10-A DUPĂ RUSALII

Dacă noi călătorim prin viață cu Hristos, ținând mâna Lui întru credință, trăind pentru El și ascultându-L, nu ne va fi greu să rezistăm în pelerinajul nostru, prin această lume, spre limanul Împărăției.

Fiindcă Îl auzim pe Hristos Domnul făcând elogiul credinței și arătând puterea ei, socotim că este de cea mai mare trebuință să vorbim astăzi de virtutea credinței creștine și importanța ei în viața omenească.

A crede, din punct de vedere creștin, înseamnă a te rezema pe cuvântul lui Dumnezeu și a trăi din adevărul Lui. Sau, cum spune Sfântul Apostol Pavel: „Credința este încredințarea celor nădăjduite și dovedirea lucrurilor nevăzute” (Evr. 11, 1).

Credința este un har dumnezeiesc prin care noi, ajutați și călăuziți de Duhul Sfânt, ne încredem în cele ce ni le-a descoperit Dumnezeu și ne orientăm viața potrivit acestor lumini mai presus de lume.

Pentru creștin, credința este o legătură personală, vie și fierbinte cu Mântuitorul, o predare plină de încredere, întocmai cum se lasă un copil în grija iubitoare a tatălui său.

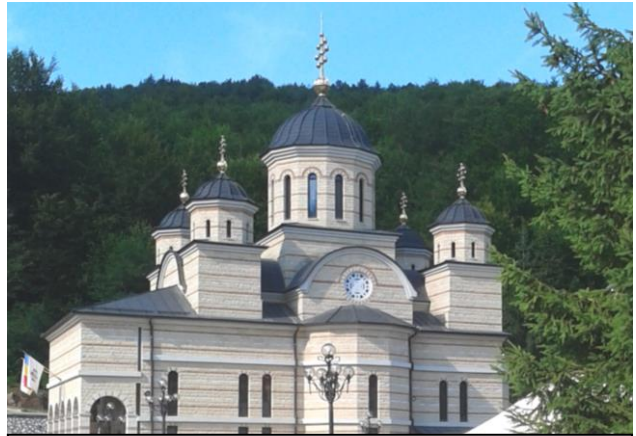
Domnul a spus că omul prin credință ar putea să mute munții. Aceasta pare o exagerare, dar din punct de vedere duhovnicesc este întocmai. Mulți dintre noi au în suflet munți de îngrijorare, munți de teamă și munți de suferință. Acei munți pot să ne copleșească și să ne paralizeze când ne lipsește credința.

Însă, acolo unde există încredere în Duhul lui Dumnezeu, prezent pretutindeni, noi putem spulbera munții răutăților și putem simți că Dumnezeu ne iubește și este alături de noi. „Cine este Dumnezeu mare ca Dumnezeul nostru?”, întreabă psalmistul David. Și tot el răspunde: „Tu ești Dumnezeu, Care faci minuni!” (Ps. 76, 13).

Credința dă o culoare minunată vieții noastre, pentru că cel ce crede va avea pace, bucurie și acea putere care biruiește lumea.

Credința eliberează sufletul de teama păcatului și a morții, ajutându-l să intre în stăpânirea harului divin. Din credință începe și se sfârșește mântuirea, căci „fără de credință nu este cu putință să fim plăcuți lui Dumnezeu” (Evr. 11, 6).

Credința menține în noi certitudinea

Biserica Mănăstirii Izbuca, foto

fericirii veșnice, pe care o vom primi după trecerea din această lume. Prin credință, înaintăm cu speranță spre ținta finală.

Bietul om al vremii noastre! Sufletul său cel veșnic este copleșit de păcat, flămând de fericire, însetat după dreptate, adevăr și lumină. Numai întâlnindu-L pe Hristos prin credință și trăind întru El prin fapte de iubire, vom fi mulțumiți și împliniți, cum glăsuiește Fericitul Augustin: „Ne-ai creat după Tine, Doamne și neliniștită este inima noastră până nu se va odihni întru Tine!”.

În acest veac în care trăim, am învățat să explorăm puterea vântului, a mării, a soarelui și a atomului. Dar foarte puțini dintre noi am învățat cum să dezvoltăm deplin puterea credinței. Noi trebuie să descoperim tăria ei formidabilă, spre a depăși deșertăciunea ideologică și tumultul lumii, ca astfel să ne bucurăm de darul cerului aducător de fericire.

Credința ajută pretutindeni unde genunchii se pleacă și gura se roagă Bunului Dumnezeu, precum a fost ajutat Iisus în timpul agoniei Sale din Ghetsimani. Credința este necesară ca aerul și ca hrana, pentru că dă scop vieții, biruință idealurilor și împlinire rugăciunilor noastre.

Datoria noastră este să fim tari în credință, să o mărturisim ca Sfinții și să o dovedim prin fapte bune. Așa vom primi, ca răsplată pentru credința noastră, cununa vieții nemuritoare de la Hristos, Care zice: „Cine crede în Mine, chiar de va muri, viu va fi” (Ioan 11, 25). Amin.

(PS Irineu Pop-Bistrițeanul, Predici)